

OVER GEESTELIJKE GROEI EN HET WOORD

• Kees Fieggen

AL VIER KEER HEB IK DE GEBOORTE VAN EEN NIEUW MENSJE MOGEN MEEMAKEN; EEN WONDERLIJKE GEBEURTENIS! MAAR DAARNA BEGINT HET PAS: WE VERWACHTEN DAT BABY'S GROEIEN EN ZICH ONTWIKKELEN. EEN BELANGRIJKE VOORWAARDE DAARVOOR IS EEN GOEDE EETLUST EN DAAR HEBBEN ONZE KINDEREN NOOIT GEBREK AAN GEHAD (ALS ZE NIET ZIEK WAREN). VANZELFSPREKEND IS DAT TROUWENS NIET, ANDERS ZOUDEN BABY'S NIET VOORTDUREND MET ZOVEEL ZORG OMRINGD WORDEN: DE VROEDVROUW, DE KRAAMZUSTER, HET ZUIGELINGENBUREAU EN ALLERLEI GOEDBEDOELDE ADVIEZEN VAN ERVAREN MOEDERS. EEN MOEDER DIE ONTDEKT DAT HAAR BABY NA EEN PAAR SLOKJES AL NIET MEER WIL ZUIGEN, WORDT AL SNEL ONGERUST. OUDERS RAKEN REGELRECHT IN PANIEK ALS EEN KIND NIET MEER LIJKT ADEM TE HALEN. HET GEESTELIJK LEVEN LIJKT VEEL OP HET NATUURLIJKE - DE BIJBEL TREKT VAAK DIE VERGELIJKING. LATEN WE DAAR EENS BETER NAAR KIJKEN, O.A. WAT PETRUS EN PAULUS ZEGGEN OVER GEESTELIJKE GROEI.

Nieuw leven vraagt onderhoud

Echt geestelijk leven begint met de wedergeboorte - een bijzondere gebeurtenis. Jezus zelf spreekt daarover als Nicodemus bij Hem komt in de nacht: opnieuw geboren worden is de vitale voorwaarde om het Koninkrijk Gods binnen te kunnen gaan. Wat kunnen we God geweldig dankbaar zijn dat Hij ons nieuw leven gegeven heeft in plaats van het oude! En dat nieuwe kan niet meer stuk, omdat het *opstandingsleven* is. Het heeft bewezen sterker te zijn dan de dood, want we krijgen dit leven door de dood en opstanding van Christus.

Heb je dit nieuwe leven al? Wacht niet: je hoeft alleen maar te knielen (ja, dat kan moeilijk zijn: erkennen wie je van nature bent en buigen voor de Schepper die ook onze Verlosser wil zijn), je oude leven in te leveren en Gods uitgestoken hand vast te pakken! Hij heeft ons oude leven al aan het kruis gebracht en staat gereed om ons het nieuwe te schenken.

Na geboorte komt groei. Maar hoewel we ons om de natuurlijke groei druk genoeg maken, lijkt dat voor het geestelijk leven vaak veel minder op te gaan - merkwaardig, niet? Bijbellezen is net eten en drinken. Geestelijk

ademhalen doen we door te bidden en dan gaat het vooral om de houding van gebed door ons hele leven heen. Dat Bijbellezen met eten en drinken mag worden vergeleken, vertelt de Bijbel ons zelf.

Groeien bij Petrus

We kijken eerst wat Petrus in zijn eerste brief over geestelijk voedsel en groeien zegt. Hij begint in 1:3 met een lange lofprijzing, waarin hij allerlei dingen opsomt die we hebben gekregen. In vers 10 heeft hij het over de profeten, die hebben geprofeteerd over Christus. Zij waren vreselijk nieuwsgierig naar wat er allemaal zou gebeuren! Uit vers 12 blijkt dat zelfs engelen nieuwsgierig zijn. Maar: aan de engelen is het evangelie niet verkondigd; zij kijken alleen maar toe.

Petrus gaat er van uit dat er heel wat veranderd is bij mensen die christen geworden zijn. Ze zijn *gehoorzaam aan de waarheid* en *ze hebben echt lief*. De wedergeboorte is de reden daarvoor en in 1:23 wordt het ZAAD van die wedergeboorte genoemd: dat is Gods levend en blijvend Woord. Misschien had je het nog niet beseft, maar de wedergeboorte is o.a. door Gods Woord (vgl. Jak.1:18) en

het Woord is levend en krachtig. Anderzijds is het blijvend, betrouwbaar dus, geen drijfzand. Vandaar dat Jezus iemand die Zijn woorden hoort en doet, vergelijkt met iemand die zijn huis op een Rots bouwt (Mat.7:24-27). Het nieuwe leven is eeuwig leven. Proef dit nog even: Gods Woord is levend - en dus niet saai, maar sprankelend en verfrissend als een heldere bergbeek die over de rotsen klatert. En Gods Woord is blijvend: het is onveranderlijk, je kunt erop bouwen, het is stevig, letterlijk fundamenteel. Allebei zijn tegelijk waar (we moeten die twee nooit tegen elkaar uitspelen) en daarom schreef Francis Schaeffer ooit dat voor de kerk in onze tijd *Reformatie én Reveil* nodig zijn.

In 2:2 komt Petrus tot de logische conclusie dat we moeten verlangen naar Gods Woord. Net zoals een baby naar melk verlangt en er soms zelfs om krijst als het niet snel genoeg komt. Het is nodig dat we Gods Woord indrinken, anders blijft geestelijke groei achterwege. Opwassen tot zaligheid (behoudenis), noemt Petrus dat. We groeien als het ware naar het moment toe dat we lichamelijk bij de Heer zullen zijn. Als we ons hele leven uit Gods Woord geleefd hebben, is de overgang naar de eeuwigheid niet zo groot. Denk aan Henoeh, die zo met God wandelde dat hij op een gegeven moment zo de hemel binnenliep - zo gewend was hij aan de omgang met zijn Heer en God. Dat is precies wat Petrus bedoelt. God is goed. Als we dicht bij Hem zijn en zijn Woord lezen, zullen we evenwichtig groeien. Zo gaat het ook met baby's: ze krijgen tijdens het drinken niet alleen melk voor het lichaam, maar tegelijk liefde, aandacht en lichamelijk contact met de moeder. Als je geproefd hebt hoe goed Hij is, wil je steeds meer!

Denk daar nog eens even over na, hoe dat bij baby's gaat. Als ze in de wieg een fles in de mond geduwd krijgen zonder koestering, groeien ze scheef: ze komen emotioneel tekort. Daarom is het van belang om, als we Gods Woord lezen, dat te doen terwijl we als het ware tegen de borst van onze hemelse Vader aanleunen, dicht bij onze Heer en Heiland zijn, opzien naar Hem.

Groeien bij Paulus

Op geboorte volgt lichamelijke groei en op wedergeboorte volgt geestelijke groei. We hebben gezien hoe Petrus spreekt over groeien en dat hij ervan uitgaat, dat je naar het Woord van God verlangt als voedsel voor je ziel. Petrus vergelijkt het natuurlijke verlangen naar Gods Woord met het schreeuwen van een baby om melk.

Maar Paulus stelt dat verdere groei noodzakelijk is. Melk is voor zuigelingen. Maar als je ouder wordt, moet je leren kauwen. Lees maar eens wat Paulus tegen de Korinthiërs zegt (1 Kor.3:1-6). Hij verwijt hen, dat ze niet over het melkstadium heen kwamen. Ze bleven als het ware "mummelmondjes". Ze waren vleeselijk, misten een volwassen geestelijk inzicht. Hoe kon hij met hen

spreken over geestelijke dingen? Hoe kon hij hun "bruine boterhammen" te eten geven?

Sommige christenen schijnen te denken dat het hebben van een kinderlijk geloof samen hoort te gaan met een geringe Bijbelkennis. Nu zal elke vader het op prijs stellen als zijn kinderen bij het opgroeien vertrouwen in hem blijven hebben. Maar zal hij het niet verschrikkelijk vinden als ze niet leren lopen, praten, fietsen en ook niet zelfstandig leren nadenken? Veel vaders verlangen ernaar met hun kinderen te kunnen praten en met hen te kunnen samenwerken. Ze zijn er trots op als ze merken dat een zoon of dochter een opdracht helemaal zelfstandig uitvoert - en toch zoals vader het wil! Net zo verlangt onze Hemelse Vader ernaar, dat we stevig in onze schoenen staan en niet door elke wind van leer worden meegesleept (Efeze 4:13-15). Hij wil heel graag dat we MONDIG zijn en als het ware met Hem meedenken en als het ware met Hem meewerken in Zijn zaak.

Groeien is ...

Mondig en zelfstandig is niet hetzelfde als brutaal en eigengereid. Mondig zijn in Christus betekent dat we steeds meer gaan begrijpen wie Hij is, wat Hij doet en wat Zijn plannen zijn. Het betekent dat we Zijn gedachten leren kennen en zo in Zijn wegen kunnen (en willen) wandelen. Volwassen in het geloof zijn betekent juist een diepe afhankelijkheid aan de dag leggen. We worden bij het opgroeien steeds minder afhankelijk van allerlei omstandigheden en uiterlijke dingen. Opgroeien, mondig worden, dat is onafhankelijk leren zijn van omstandigheden en steeds meer afhankelijk van Hem!

Een baby heeft een grenzeloos vertrouwen in de moeder, rust vertrouwend aan haar borst. Maar: hij of zij heeft geen onderscheidingsvermogen. Een groeiende gelovige krijgt dat juist steeds meer. In 1 Kor.2 was Paulus begonnen te spreken over de verborgen wijsheid van God - voor hen die daarvoor rijp zijn. Ontzettend veel heeft God aan ons geopenbaard. Kan Hij het aan ons kwijt? Willen we werkelijk groeien? Dat betekent o.a. dat we vast voedsel willen gebruiken, volkorenbrood als het ware, stevige kost. God geeft de groei, maar wij moeten willen eten, willen kauwen. Dat kost natuurlijk moeite, maar is het niet de moeite waard om Hem beter te leren kennen? Hoe zit het met ons geestelijk gebit? Als het goed is, slijt dat gebit niet door gebruik - het zal er juist sterker door worden.

De Heer wil dat we verantwoordelijkheid gaan dragen. Zo verwijt Paulus de Hebreëen dat ze naar de tijd gerekend leraars hadden moeten zijn. En het leek erop dat ze de eerste beginselen nog niet eens machtig waren. Lees maar Hebr.5:11-14. Moet de Heer ons net zo'n verwijt maken? Dat we anderen niet kunnen onderwijzen over de Heer Jezus? Dat we ons de geestelijke dingen onvoldoende eigen hebben

gemaakt? Dat we eigenlijk gewoonweg lui zijn geweest? Let wel: met 'leraars' bedoelt Paulus waarschijnlijk niet dat ze allemaal om beurten naar de preekstoel zouden rennen, maar wel dat ze volwassen genoeg zouden moeten zijn om anderen dingen vanuit de Schrift uit te kunnen leggen, bijvoorbeeld in een persoonlijk gesprek. Dat is niet alleen voor broeders met een sprekersgave - dat is voor eenieder, voor elke volwassen broeder en zuster. Denk maar aan Priscilla en Aquila, die Apollos mee naar huis namen om hem de weg van de Heer nauwkeuriger uit te leggen (Hand.18:26) - dit gesprek droeg vrucht!

Voetwassing

We lezen graag over hoe de Heer Jezus Zijn discipelen tot het einde liefheeft (Joh.13:1). Hij heeft Zichzelf volkomen gegeven. Maar wat zien we als we doorlezen? Hij bukt zich om de voeten van de discipelen te wassen. Helemaal wassen was niet nodig, want behalve Judas (hij had het Woord nooit in zijn hart toegelaten) waren ze al rein door het Woord dat Hij tot hen gesproken had (Joh. 15:3). Wij zijn anders dan de Heer Jezus. Toen Hij door deze wereld wandelde, was er niets dat Hem onrein kon maken. Dat geldt niet voor ons. Hoewel we (als we in Hem geloven) principieel rein zijn, worden we toch elke keer weer vies en moeten onze voeten gewassen worden. Dat betekent dat de Bijbel op onze dagelijkse wandel, ons praktische leven, moet worden toegepast. Zodra we de Bijbel openen met het verlangen om door Hem gecorrigeerd te worden, begint Hij vol liefde aan deze taak. Door zijn Geest past Hij het Woord toe op ons hart, opdat wij zullen wegdoen wat verkeerd is. Laten we Hem toe om dit liefdewerk aan ons te verrichten?

Voordat een priester de Tabernakel binnenging, ging hij eerst langs het wasvat om zijn handen en voeten te wassen. Om voor God te kunnen verschijnen met onze offers van lof en dank moeten we rein zijn. We mogen dan ook bij de genadetroon komen en alles van Hem verwachten, alles aan Hem voorleggen. God ziet alle gelovigen als priesters en Hij wil heel graag dat we het heiligdom binnengaan. Daar kunnen we zien wie Hij is, kunnen we in Zijn licht de twaalf broden zien (beeld van de hele gemeente), kunnen we volhardend voorbede doen en Hem eren.

Dus ga eerst even langs het wasvat. Spiegel handel en wandel aan het Woord van God. Laat je de voeten wassen, laat Hem aanwijzen wat er in je leven verkeerd is. Schoon en blij kun je dan priesterdienst vervullen. Dat betekent, dat Hij je offers kan waarderen (vgl. Jes.1) en naar je gebed kan luisteren. Hoe vaak wordt ons gebed gehinderd door zonde in ons leven?

Schoongewassen kun je ook beter zien om de splinter uit het oog van je broeder te verwijderen - zonder dat oog kapot te maken. Misschien kun je zelf in dienst van de Heer de voetwassing bij een ander verrichten. Bedenk wel: je hebt

de gewrichten van je knieën nodig! Als we voor deze dienst niet diep bukken, dan gaan we de ander de oren wassen. Ook hierin zullen we alleen effectief werk kunnen doen, als we op de Heer gaan lijken.

De houding van ons hart

Als we met vrucht willen Bijbellezen, is de houding van ons hart van het grootste belang. In Jer.17:1-11 lezen we dat ons hart arglistig is. Alleen de Heer doorgrondt mijn hart, ziet haarscherp wat daar leeft. Echte christenen zijn geen mooipraters, want ze weten hoe hun hart ten diepste is. Als we de in ons hart ingeboren arglistigheid niet onderkennen, zullen we de dingen in Gods Woord die ons leven en onze wil raken, niet begrijpen. We leren dan niet luisteren naar wat Hij zegt.

We hebben een *luisterend hart* nodig, dezelfde houding die spreekt uit 1 Sam.3:9 :”Spreek, Heer, want uw knecht hoort.” Een verlangen Gods Woord te gehoorzamen is een echt bewijs van Gods werk in ons hart. Maar laten we goed beseffen welke voetangels en klemmen er zijn. Soms zijn onze verlangens doodgewoon vleeselijk. Ons oude hart kan zo arglistig zijn dat we allerlei vrome smoezen weten te bedenken om Hem maar niet (helemaal) te hoeven gehoorzamen.

Een luisterend hart richt zich op Hem, op de Heer Jezus, op de Vader. Dat doen we in het besef van zijn Liefde. Hij kent alle omstandigheden en vraagt geen dingen van ons die te moeilijk zijn of onze krachten te boven gaan. We mogen verwachten dat Hij ons inzicht zal geven, dat Hij ons hart zal bewaren en dat Hij de kracht en de genade zal geven om ook alle moeilijke opdrachten in Zijn Woord te kunnen volbrengen. Altijd zal blijken, dat juist die moeilijke dingen voor ons hart een geweldige zegen zullen zijn - ze brengen ons immers dicht bij Hem! Als we de Bijbel niet meer als een boek met moeilijke opdrachten zien, maar als een liefdesbrief met bemoedigingen - dan zal ons hart het minder moeilijk vinden om een *luisterend hart* te zijn.

Ten slotte

Tot slot nog het volgende: ons geestelijk voedsel is natuurlijk Gods Woord. Maar pas op: we eten geen letters! We moeten ons voeden met de Heer Jezus, het vleesgeworden Woord van God. Hij is het Levende Brood, dat uit de hemel is neergedaald. God wil geen bijbelse encyclopedieën van ons maken, hoewel kennis best belangrijk is. In 1 Kor.3 lezen we van onenigheid en partijschappen. Dat was de oorzaak van de stagnatie in de geestelijke groei! Ze hadden “kennis” genoeg, maar ze onderscheidden het Ene Lichaam niet. Ze gedroegen zich als onveranderde mensen. Christus moet in ons gestalte krijgen (Gal.4:19). Zonder Hem als doel is Bijbellezen niet echt vruchtbaar.